

Doggybag: gedoe of steuntje in de rug?

(1) Je bent geen arme sloeber als je om een doggybag vraagt, maar een strijder tegen voedselverspilling. Een restauranthouder die daar moeilijk over doet en zijn culinaire creatie liever in de prullenbak ziet verdwijnen, is niet goed snik.

(2) Sinds enkele maanden zijn Franse restaurants verplicht doggybags te geven aan gasten die erom vragen. In zo'n zakje kunnen ze het eten meenemen dat ze niet op kunnen. De wet past binnen een reeks maatregelen waarmee de Franse overheid voedselverspilling wil terugdringen. Vorig jaar verbood ze supermarkten al om goed eten weg te gooien.

(3) Werken om voedselverspilling tegen te gaan, is meer dan een nobel streven. Het is een morele verplichting¹⁾ ten opzichte van de hongerigen op de wereld en op termijn bittere noodzaak. De toenemen-

25 de wereldbevolking en groeiende consumptie maken dat we ons niet meer kunnen veroorloven om goed eten te verkwisten. Hoog tijd dat de Nederlandse overheid het Franse voorbeeld volgt.

(4) Van alle schandalige praktijken die het Westerse consumptiepatroon met zich meebrengt, is voedselverspilling misschien wel de meest opvallende. Wereldwijd, vooral in het Westen, wordt zeker een derde van het voedsel verspild. Dat leidt tot honger, milieudruk en geldverspilling. Allemaal ondubbelzinnig negatief en vooral: overbodig. Iedereen heeft er baat bij als we dat aanpakken met een doggybag.

(5) De reden dat we er niet bovenop zitten, is omdat we rijk genoeg zijn om nieuw eten te kopen. Ook wordt het niet overal als netjes gezien om met kiekjes te sjouwen: in onze restaurantcultuur weegt de schaamte om te vragen of de ober je half opgegeten, duurzaam gevangen heilbotfilet wil inpakken in veel gevallen zwaarder dan het halfbewuste schuldbesef van het weggooiën ervan. Misschien denken ze wel dat je een sloeber bent.

(6) En ja, voor personeel is weggooiën inderdaad makkelijker. Doggybags zijn gedoe, maar laten we eerlijk zijn: dat valt best mee. Erover in discussie gaan, kost meer tijd. Persoonlijk plaats ik restaurants die moeilijk doen over het meenemen van restjes direct in het hoekje

zeikerds, net als die kleinzerige weigering om kraanwater te schenken.

65 (7) Een restauranthouder die zijn culinaire creaties liever in de prullenbak ziet verdwijnen dan ze in te pakken, spoort niet helemaal. Maar ik heb niet de illusie dat een wet daar
70 wat aan gaat veranderen. Een doggybagwet is echter een belangrijk signaal dat de overheid voedselverspilling serieus neemt en dat
75 mensen die er wat aan willen doen, gelijk hebben. Steuntje in de rug voor de drukbezette consument én restauranthouder met het hart op de juiste plaats. Die hebben toch al
80 zoveel op hun bord.

(8) In alle eerlijkheid, het verplichten van doggybags lost het voedselpro-

bleem niet op. Westerse porties zullen onbeschaamd groot blijven, mensen zullen zich blijven volprop-
85 pen met veel meer calorieën dan nodig en ook zullen in restaurants en elders nog steeds onnoemelijke hoeveelheden goed eten in de vuilnisbak
90 verdwijnen. Dat moet allemaal beter en het is lang niet altijd de overheid die dat met een wet kan bewerkstelligen. Wat en hoe we eten, bevindt zich op de grens tussen onze individuele
95 vrijheid en gezamenlijke verantwoordelijkheid. Daarom is het prijzenswaardig dat de Franse overheid stelling neemt. En daar zou de Nederlandse overheid een voorbeeld
100 aan mogen nemen.

naar een artikel van Janno Lanjouw, NRC.next, 8 januari 2016

noot 1 morele verplichting: dat je doet wat algemeen verwacht wordt, wenselijk gedrag

De teksten die voor dit examen gebruikt zijn, zijn bewerkt om ze geschikt te maken voor het examen. Dit is gebeurd met respect voor de opvattingen van de auteur(s). Wie kennis wil nemen van de oorspronkelijke tekst(en), raadplege de vermelde bronnen. Het College voor Toetsen en Examens is verantwoordelijk voor vorm en inhoud van dit examen.